

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. T. P., narozený X, toho času pobytem v ČR X,
zastoupený: Mgr. Marek Sedlák, advokát, sídlem Milady
Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 23. 4. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2025, č. j. OAM-1734/BA-BA07-BA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 7. 4. 2025, č. j. OAM-1734/BA-BA07-BA06-2024 rozhodl žalovaný tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 31. 12. 2024 je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), protože řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby uvedl žalobce, že nesouhlasí se závěry žalovaného, neboť ten opomíjí, že v případě aktuální žádosti o mezinárodní ochranu žalobce nově uvedl, že se nemůže obrátit o pomoc na policii nebo jiné úřady ve Vietnamu. Dle žalobce se s touto novou informací žalovaný nijak nevypořádal, ačkoli nemožnost domáhat se účinné ochrany u orgánů veřejné moci v zemi původu je z hlediska mezinárodní ochrany relevantní argument. Bez toho nemůže žalovaný žádost označit za nepřipustnou. Dále žalobce namítal, že žalovaný na str. 2 napadeného rozhodnutí odkazuje na Informaci MZV ČR č.j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025. Uvádí, že tento dokument, který podle data vznikl až po rozhodnutí po předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je podkladem pro napadené rozhodnutí, avšak neuvádí, co z toho dokumentu zjistil a jak tento podklad ovlivnil jeho rozhodování. Stejnou výhradu nepřezkoumatelnosti žalobce namítá i k informaci OAMP ze dne 4. 6. 2024, k protokolu o podání vysvětlení ze dne 27. 12. 2024 a k rozhodnutí Cizinecké policie o zajištění ze dne 27. 12. 2024. Rovněž tyto dokumenty jsou zmíněny mezi podklady, ale není zřejmé, co z nich žalovaný zjistil a jejich odůvodnění. Takový postup při odůvodnění rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), podle kterého je povinen správní orgán uvést svoje úvahy, kterým se řídil při hodnocení podkladů. Žalobce dále vytkl žalovanému, že opomíjí vysokou míru korupce ve Vietnamu, která mu musí být známa z vlastní činnosti. Přestože se příslušné orgány Vietnamu snaží korupci potírat, její míra je nesrovnatelně vyšší než v ČR. Právnímu zástupci žalobce je ze zastupování vietnamských občanů v obdobných věcech známo, že lichváři mají vždy krytí ze strany policie, takže možnost domáhat se ochrany je vyloučena. Naopak v případě informování policie se situace obětí lichvy výrazně zhorší. Většina žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou vietnamskými občany a z Vietnamu uprchli před lichváři, tuto situaci považují za všeobecně známou. Žalovanému musí být i z jeho praxe známo, že takových vietnamských žadatelů o mezinárodní ochranu, jako je žalobce, je větší množství, a to, že se na ochranu před lichváři neobrací na příslušné tamní orgány, ale raději odchází do zahraničí, musí mít důvod v nějaké systémové nemožnosti domáhat se ochrany. Žalovaný však tuto svoji znalost, kterou musí mít k dispozici i z jiných případů, stejně jako právní zástupce, v napadeném rozhodnutí nezmiňuje a v rámci svých úvah ji nijak nehodnotí. Vzhledem k výše uvedenému měl žalobce za to, že mu měla být minimálně udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 30. 4. 2025 žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje, že by žalovaný v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný dále dodal, že z konstantní judikatury plyne, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žádostí. Po posouzení aktuálně tvrzených důvodů žalovaný konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. legalizaci pobytu na území ČR za účelem výdělků a dluhy ve vlasti. Žalobce ostatně již při poskytnutí údajů k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany potvrdil, že důvody jeho žádosti uváděl již v předchozím řízení a že jsou stejné. Žalovaný proto konstatoval, že těmito tvrzenými důvody se již meritorně zabýval v rámci správního řízení o první žádosti žalobce, avšak neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž jeho rozhodnutí potvrdil i Krajský soud v Ostravě. Žalovaný neměl proto důvod zabývat se těmito skutečnostmi opětovně. Žalovaný dále na základě výše citovaných informací o zemi původu žadatele uzavřel, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost, tedy od září roku 2023, případně od doby zamítnutí žaloby ze strany Krajského soudu v Ostravě, tedy od prosince 2023, k žádné změně. Žalovaný tudíž neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti. Z výše uvedených důvodů žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o druhou žádost.
8. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 21. 6. 2023. Za důvod jejího podání označil žalobce zájem o legalizaci svého pobytu na území ČR, neboť zde chce zůstat, pracovat a vydělat peníze pro svou rodinu a na splacení svých dluhů, které má ve vlasti. Návrat do Vietnamu odmítl kvůli obavám z jednání svých věřitelů. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 19. 9. 2023, č. j. OAM-846/LE-BA07-HA15-2023 (PM 21. 9. 2023), jímž nebyl žalobci udělen azyl dle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 6. 10. 2023 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který rozsudkem č. j. 18 Az 35/2023 ze dne 4. 12. 2023 žalobu zamítl (PM dne 8. 12. 2023). Proti tomuto rozsudku žalobce nepodal již žádný opravný prostředek. V aktuálně podané žádosti ze dne 31. 12. 2024 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména dluh, který má ve Vietnamu. Uvedl, že „černé společnosti“ ho několikrát zranili, a proto se ze strachu o svůj život podle něj nemůže vrátit do Vietnamu. Navíc se dle jeho vyjádření nemůže obrátit na policii nebo jiné úřady, aby mu pomohly. Na dotaz správního orgánu žadatel potvrdil, že stejné důvody uváděl již v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

9. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*“
10. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*“
11. Soud v rámci výše uvedeného bude přezkoumávat, zda žalobce uvedl nové skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předchozích žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím soud přezkoumá, zda se situace v zemi žalobce skutečně změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
12. Viz rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 „*Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“
13. V první žádosti ze dne 21. 6. 2023, již žalobce podal na území ČR, označil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany zájem setrvat na území ČR, pracovat a vydělat peníze pro svou rodinu a na splacení svých dluhů, které má ve vlasti. Návrat do Vietnamu odmítl kvůli obavám z jednání svých věřitelů.
14. V aktuálně podané žádosti ze dne 31. 12. 2024 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména dluh, který má ve Vietnamu. Uvedl, že „černé společnosti“ ho několikrát zranili, a proto se ze strachu o svůj život nemůže vrátit do Vietnamu. Navíc se dle jeho vyjádření nemůže obrátit na policii nebo jiné úřady, aby mu pomohly.
15. Po posouzení celé věci nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce neuvedl a ani se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalobce uváděl tentýž důvod pro podání mezinárodní ochrany, tj. dluh v zemi původu a obava z věřitelů; snaha o legalizaci pobytu na území ČR, již v řízení o první žádosti (21. 6. 2023). Jak již bylo uvedeno shora, tehdy žalobcem tvrzené důvody nebyly shledány opodstatňující udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem. Současně soud nepovažuje tento důvod ani za relevantní dle § 12 a § 14a zákona o azylu a v tomto směru odkazuje na závěry rozsudku NSS ze dne 12. 12. 2005, č. j. 4 Azs 63/2005 – 55, které považuje za aplikovatelné i na nynější případ žalobce „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vybrožování ani neoznámil*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

policii a o azyl požádal v České republice teprve poté, kdy mu zde bylo uděleno správní vyhoštění.“ Pakliže žalobce dále tvrdil, že by mu hrozilo v případě nezaplacení nebezpečí od věřitele, konstatuje soud, že tato obava je ryze hypotetická. Ostatně jak žalobce uvedl, nebezpečí je vázáno na splacení dlužné částky, tj. v budoucnosti nejistý stav, který může žalobce svým přičiněním ovlivnit. Pakliže již došlo k splnění hrozeb, jak žalobce uvedl v řízení o první žádosti, když tvrdil, že mu již jednou uštědřili věřitelé ránu, nebyla tato tvrzení shledána důvodnými v řízení o první žádosti, nemohou tak být důvodná ani nyní, kdy se již nejedná o novou skutečnost a od té doby k žádné nové realizaci výhrůžek nedošlo. Rovněž se žalovaný zabýval v řízení o první žádosti žalobce otázkou, zda je možné vyhledat pomoc a ochranu u příslušných vietnamských úřadů. V rámci svého šetření dospěl k závěru, že žalobci nic nebránilo v tom, aby se na příslušné vietnamské orgány obrátil s žádostí o pomoc a ochranu. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný zcela v souladu s očekáváním neshledal ani nyní žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu a představovali nezbytnou novotu ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.

16. Námitku žalobce, již vytýkal žalovanému nevyhodnocení svých tvrzení týkajících se nemožnosti obrátit se o pomoc na policii či jiné úřady Vietnamu jako novotu, nepovažuje soud za důvodnou. V řízení o první žádosti žalobce rovněž v rámci pohovoru k žádosti dne 14. 7. 2023 měl zmínit následující (soud cituje z rozhodnutí o první žádosti žalobce) „*Nikde to neoznámil, protože měl strach, že by to pak mohlo být ještě horší.*“. Z uvedeného poté vyplývá, že si žalovaný byl této obavy žalobce vědom, proč se touto problematikou zabýval již v rozhodnutí o první žádosti žalobce. Současně samotné tvrzení o nemožnosti obrátit se na vietnamské orgány či policii samo ještě nepředstavuje azylově relevantní důvod ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Rovněž žalobce nerozvedl, z jakého důvodu nabyt takového přesvědčení. Jelikož žalobce své lakonicky učiněné tvrzení nijak nerozvedl, ač byl poučen o nezbytnosti uvést veškeré důvody své žádosti i související okolnosti, stejně jako nezbytnost akcentovat jejich vývoj či změnu oproti předchozí žádosti, znemožnil tak žalovanému se zaměřit na tato tvrzení a vypořádat se s nimi podrobněji a individualizovaně s ohledem na sledovaný záměr žalobce. Přesto byla žalobcova tvrzení podrobena hodnocení ze strany žalovaného, a to jednak ve vztahu k možné změně v zemi původu žalobce a jednak ve vztahu k údajně nově tvrzeným skutečnostem či zjištěním. Soud v tomto případě zohlednil, že možností požádat vnitrostátní orgány země původu žalobce o poskytnutí ochrany a pomoci se zabýval žalovaný již v první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, přičemž dospěl k závěru, že žalobci nebránilo nic v tom, aby se na ně obrátil (což žalobce neučinil). Současně žalobce ani nyní netvrdil, že by se mělo jednat o novou skutečnost, ba naopak, z tvrzení žalobce vyplývá, že se jedná o neměnný a přetrvávající stav od doby podání první žádosti, z něhož nelze vyčíst jakoukoliv změnu či negativní vývoj. Ostatně, sám žalobce v současném řízení před správním orgánem potvrdil, že tytéž důvody uváděl již v předchozím řízení. Z tohoto hlediska se tedy nejedná o nově tvrzenou skutečnost či zjištění, které by osvědčovalo nezbytnou změnu či novotu oproti předchozímu stavu, který byl v době řízení o první žádosti žalobce. Dále se žalovaný tímto tvrzením zabýval ve vztahu k možné změně situace ve Vietnamu, avšak nedošel k závěru, že by se situace v zemi původu žalobce změnila ve vztahu poskytování pomoci a ochrany občanům Vietnamu před lichváři a jejich praktikami. Zároveň zmíněné tvrzení žalobce postrádá kvalitu nezbytnou pro to, aby ho bylo možné vykládat jako novou skutečnost nebo zjištění. Zásadním přesto zůstává,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že se touto problematikou zabýval žalovaný již v předešlé žádosti žalobce na základě jím uvedených tvrzení.

17. Současně si žalovaný pro současné řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu (informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. června 2024, a Informace MZV ČR č.j. 100348-6/2025-MZV/LPTP, Půjčky, úvěry a lichva, ze dne 21. 1. 2025), z nichž mimo jiné vyplývá, že se situace v zemi původu nijak nezměnila, resp. nezměnila se způsobem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany; ani žalobce nic v tomto směru netvrdil. Dále soud zohlednil, že žalobce nikterak nerozporoval bezpečnostní situaci v zemi původu či neuváděl jakoukoliv podstatnou změnu situace v zemi původu ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Dále se žalobce nedostavil k seznámení se s podklady rozhodnutí, a to ani po řádném předvolání, čímž se nepřímou vzdal práva vyjádřit se k nim. Pakliže nyní v žalobě žalobce poukazuje a zdůrazňuje existenci korupce ve Vietnamu, je z uvedených tvrzení žalobce zřejmé, že tato tvrzení nejsou žalobcem předkládána jako nová tvrzení či zjištění ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť sám žalobce v nich poukazuje na již dlouhodobost existence této problematiky a její dlouhodobou známost, avšak nepředkládá žádná tvrzení svědčící o změně v tomto směru od doby ukončení řízení o první žádosti žalobce. Žalobce mohl tudíž tato tvrzení uvést již v řízení o jeho první žádosti či nyní v řízení před žalovaným v řízení o aktuální žádosti. Jelikož tak žalobce neučinil, nemohl se k nim žalovaný v aktuálně projednávané žádosti vyjádřit, a proto soud absenci jejich reflexe v napadeném rozhodnutí neshledává důvodnou pro přijetí závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
18. Námitku žalobce, kterou je vytýkáno žalovanému nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k podkladům rozhodnutí, neshledal soud důvodnou. Závěry, které žalovaný učinil v napadeném rozhodnutí jsou extraktem logických úvah, myšlenkových operací a komparace současných a předchozích informací o zemi původu žalobce a důvodů uvedených v předešlé a současné žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě uvedeného poté vyslovil žalovaný závěr, že nedošlo k žádné změně v zemi původu, stejně jako že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti nebo okolnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Ačkoliv žalovaný zvolil velmi úsporný způsob promítnutí informací nabytých z podkladového materiálu do napadeného rozhodnutí, přesto je stále přezkoumatelný a pedantské trvání žalobce na přepisu informací vyplývajících z podkladů k rozhodnutí považuje soud za přepjatě formalistické. Strojový přepis textu z informací o zemi původu žalobce by vedl k nadměrnému a neúčelnému nabobtnání rozsahu napadeného rozhodnutí, přičemž tento jev je nežádoucí. Současně není v rozporu se zákonem, pakliže žalovaný v napadeném rozhodnutí na podklady, z nichž vychází, pouze odkáže, aniž by jejich celý obsah přebíral do textu svého odůvodnění rozhodnutí. Již z podstaty shromážděného spisového materiálu je zřejmé, že podklady shromážděné žalovaným sloužily k posouzení věrohodnosti tvrzení žalobce, vykreslení celé situace žalobce a k porovnání informací s těmi posuzovanými v řízení o první žádosti žalobce. Pakliže se ve výčtu nachází podklad k rozhodnutí, který dle žalobce přebývá (ač soudem žádný takový shledán nebyl) a s nímž nebylo pracováno, resp. nebyly z něj použity žádné informace, nezakládá jeho uvedení ve výčtu podkladů k rozhodnutí nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud tedy shledal závěry i postup žalovaného v tomto směru zachycený v napadeném rozhodnutí za přezkoumatelný a v souladu se zákonem. Přesto by napříště soud z důvodu předcházení obdobným námitkám zvolil obezřetnější způsob promítnutí informací nabytých z podkladového materiálu do napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

19. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobcem uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu; současně se nejedná o nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu § 11a odst. zákona o azylu. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. srpna 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.